

виробництва та використання пластиків в останнє десятиліття досягає 10–12%, ціна плати за комфорт може виявитися не такою вже незначною. Втім, цього самого комфорту недовго і втратити. Влада деяких країн з 1 липня 2010 року всім урядовим установам, школам і збройним силам країни заборонили користуватися поліетиленовими пакетами і сумками. Для України подібна перспектива поводження з полімерною тарою та пакуванням теж цілком реальна.

Закон України про охорону навколишнього природного середовища, раціональне використання природних ресурсів, забезпечення екологічної безпеки життєдіяльності людини – невід’ємна умова сталого економічного та соціального розвитку України. З цією метою Україна намагається здійснювати на своїй території екологічну політику, спрямовану на збереження безпечного для існування живої і неживої природи навколишнього середовища, захисту життя і здоров’я населення від негативного впливу, зумовленого забрудненням навколишнього природного середовища, досягнення гармонійної взаємодії суспільства і природи, охорони, раціонального використання і відтворення природних ресурсів. Цей Закон має визначати правові, економічні та соціальні основи організації охорони навколишнього природного середовища в інтересах нинішнього і майбутніх поколінь.

Таким чином, можна зробити наступні висновки:

- 1) у кожному місті з населенням понад сто тисяч людей необхідно створення муніципального або комерційного підприємства, яке б займалося збором і переробкою побутових пластикових та інших видів відходів;
- 2) у більш дрібних населених пунктах варто створити невеликі ділянки збору та первинної (грубе подрібнення) переробки пластикових відходів;
- 3) такі пункти можуть діяти на основі самоокупності під патронажем екологічної служби міста або безпосередньо на підприємствах, що мають потужності з переробки пластмас у вироби;
- 4) збір тари та інших придатних для переробки відходів за їх різновидами повинен здійснюватися, як правило, із застосуванням спеціальних контейнерів, що розміщуються біля джерел накопичення відходів.

МОЖЛИВОСТІ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДПРИЄМСТВ ЕНЕРГЕТИЧНОГО МІКСУ ЯК ГАЛУЗІ ЖКГ

С. І. БУХКАЛО, канд. техн. наук, доц., проф. кафедри інтегрованих технологій, процесів та апаратів

О. І. ОЛЬХОВСЬКА, ст. викладач кафедри менеджменту та оподаткування

Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут», м. Харків

Екологічні, економічні та соціально-правові аспекти для підприємств енергетичного міксу мають статус актуальних проблем сучасності, зв’язаних,

перш за все, з високими цінами на енергоносії та потребують участі громади. Основна мета представленої розробки: роз'яснення, популяризація та громадське розповсюдження соціально-правових відносин підприємств енергетичного міксу як частини ЖКГ у вигляді нових навчально-правових технологій з організації, виконання та упровадження комплексного інноваційного проектування для громади та учнів усіх рівнів навчання, студентів, викладачів та наукових співробітників. Передбачений обмін досвідом з метою підвищення рівня знань у сфері правових відносин енергетичного міксу комплексних проектів на усіх рівнях освіти, а також вмінь, кваліфікації спеціалістів та персоналу в цій сфері. Створення нових технологій дозволяє вирішувати два взаємозалежні завдання: екологічне з урахуванням ресурсо- і енергозбереження, і економічне, з урахуванням соціально-правової ефективності, що сприяє інтенсивному розвитку різновидів галузей промисловості. Нетехнічний компонент комплексних проектів має на меті підвищення рівня їх правового забезпечення та оволодіння громадою можливістю використання типів нетрадиційних енергоносіїв у якості безпечної більш дешевої екологічно чистої складової частини енергетичного міксу, його впливу на розвиток промисловості на державному, регіональному, і місцевому рівнях. Закон України про охорону навколишнього природного середовища, раціональне використання природних ресурсів, забезпечення екологічної безпеки життєдіяльності людини – невід'ємна умова сталого економічного та соціального розвитку України. З цією метою Україна намагається здійснювати на своїй території екологічну політику, спрямовану на збереження безпечного для існування живої і неживої природи навколишнього середовища, захисту життя і здоров'я населення від негативного впливу, зумовленого забруднення навколишнього природного середовища, досягнення гармонійної взаємодії суспільства і природи, охорону, раціональне використання і відтворення природних ресурсів. Закон України про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення регулює суспільні відносини, які виникають у сфері забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя, визначає відповідні права і обов'язки державних органів, підприємств, установ, організацій та громадян, встановлює порядок організації державної санітарно-епідеміологічної служби і здійснення державного санітарно-епідеміологічного нагляду в Україні.

Таким чином, розробка правового забезпечення для розвитку проектів з енергетичного міксу сприяє посиленню наукового потенціалу, отримання нових знань, здійсненню наукових досліджень щодо видобутку нетрадиційного джерела енергії з метою розвитку промисловості, покращення доступу місцевого населення до енергетичних ресурсів, здійснення екологічного моніторингу і впливу на довкілля. Необхідними чинниками з правового забезпечення державно-приватного партнерства у галузі енергетичного міксу з ЖКГ можна визначити: з'ясування очікувань щодо дозвільних процедур українських регуляторів (центральні і/або регіональні органи державної влади); розробка та імплементація шляхів оптимізації дозвільних процедур і практик

управління великими інфраструктурними проектами; упровадження і підтримка пілотного проекту щодо оптимізації дозвільних процедур у регіонах України для потреб промисловості на прикладі кращих світових моделей; проведення екологічного моніторингу та підготовка аналізу, наприклад, стану водних ресурсів та підготовка практичних рекомендацій щодо покращення управління водними ресурсами на місцевості, та ін.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО У СФЕРІ ДОРОЖНЬОГО БУДІВНИЦТВА В УКРАЇНІ: ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

А. Ю. ПЕРЕТЯТЬКО, здобувач кафедри фундаментальних юридичних дисциплін навчально-наукового інституту права та масових комунікацій Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків

Феномен державно-приватного партнерства постав у контексті пошуку оптимальних шляхів забезпечення поступального розвитку стратегічних галузей економіки та надання суспільству послуг в умовах відсутності достатнього бюджетного фінансування. Державно-приватне партнерство є системою взаємовигідного співробітництва державного та приватного секторів на довгостроковій основі щодо створення (відновлення) нових та/або модернізації (реконструкції) існуючих об'єктів, а також подальшої їх експлуатації (користування). Воно передбачає об'єднання управлінських, фінансових, технологічних та інших ресурсів взаємодіючих суб'єктів. Державно-приватне партнерство є важливою альтернативою приватизації, оскільки дає можливість гармонізувати інтереси інвестора та держави шляхом надання інвестору комерційної незалежності при реалізації інвестиційного проекту та збереження за державою повноважень щодо регулювання і контролю концесійної діяльності. Фахівці наголошують на нагальній необхідності широкого запровадження в Україні системи державно-приватного партнерства, що зумовлено трансформаційним характером вітчизняної економіки, «невідповідністю виробничої та соціальної інфраструктури, а також екологічних умов, зростаючим потребам економіки та суспільства».

Дорожнє господарство належить до стратегічних галузей національної економіки, а мережа автомобільних доріг є основним компонентом інфраструктури держави. Реформування дорожньої галузі неможливе без запровадження нових механізмів фінансування дорожнього будівництва, у першу чергу інвестування на основі державно-приватного партнерства. Залучення приватного капіталу до реалізації інвестиційних проектів у дорожній сфері покликане, з одного боку, сприяти розвитку, модернізації та експлуатації мережі автомобільних доріг, а з іншого боку, економії бюджетних коштів. Відповідно до ч. 1 ст. 4 Закону України «Про державно-приватне партнерство» від 1 липня 2010 року № 2404-VI до пріоритетних сфер державно-приватного партнерства віднесено будівництво та/або експлуатація низки об'єктів дорожнього господарства (автострад, доріг, мостів, шляхових естакад), тобто